

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:

Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлій ІОФФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО,
Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНОК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Пріймальня:

Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора

Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ**,

Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань

парламентської діяльності:

Микола БІЛОКОПИТОВ – 235-79-55,

Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Юлія ЦИРФА – 235-79-55,

Тарас РОМАНИЮК – 235-79-55

Відділ соціально-економічної політики

та правового забезпечення:

Завідувач **Олександр МАЛІЄНКО**,

Оксана СКРИПНИК – 235-81-56

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач **Ольга КЛЕЙМЕНОВА** – 235-79-52,

Людія ПУЗИКОВА, **Лариса МАРЧУК**,

Микола СЛАВИНСЬКИЙ, **Євген ТИЩУК**

Літературні редактори: **Олена ЧОПОВСЬКА**,

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23,

Сергій ДУБРОВІН – 234-68-30

Дизайн – **Ольга ПРОКОПЧУК** – 235-81-56

Верстка – **Сергій ЛОСЕНКО** – 235-81-56,

Сергій УСЕНКО, **Наталія КУТНЯК** – 235-79-60

Підтримка сайта –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, **Діана ТОКОВЕНКО**

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»

за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2013.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого

засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,

опублікування наданих авторами творів та сплату

авторського гонорару. Рукописи не рецензуються

і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність

реklamних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 03.10.2013.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № 10-0816. Тираж 3100 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета

у ТОВ «НВП Поліграфсервіс»,

02094, м. Київ, вул. Магнітогорська, 1 ґ,

Свідчення про державну реєстрацію

№ 194856 від 26.02.2001 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її

комітетах, адміністрації журналу «Віче»,

Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він

також надходить до бібліотек Конгресу США та

Ради Європи, до Книжкової палати України,

Національної бібліотеки України імені В. Вер-

надського, Національної парламентської, Дер-

жавної науково-технічної, Державної бібліо-

теки для юнацтва, Державної науково-педа-

гогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Мистецтво

ДЕРЖАВНИЙ МУЗЕЙ
УКРАЇНСЬКОГО
ОБРАЗОТВОРЧОГО
МИСТЕЦТВА
УРСР

Протестуєш, а отже, живеш!

13 жовтня – День художника України

Виставка «Тихий протест 70-х». Національний
художній музей України. 20 вересня – 20 жовтня 2013 р.
Куратор Євген Березницький.

Масовий глядач цих робіт раніше не бачив. Левова частка експозиції скомпонована з картин, що мешкають у приватних колекціях. І лише три полотна – «Лебеді» Тетяни Яблонської, «Будівництво» Ігоря Григор'єва та «Оксана» Зої Лерман – перекочували на ці стіни з музейних запасників.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

Добрані для експонування роботи є відлюдниками мимоволі. Під час створення вони випадали за рамки соцреалізму – генерального напрямку образотворчості тієї доби. І навіть якщо йдеться про гучні імена авторів, котрі членували в Спілці художників та регулярно писали роботи для демонстрації на ідеологічно правильних виставках, часто-густо творчість цих митців мала приховану нішу. У ній, власне, й відбувався той самий тихий протест, велася неперта боротьба з догмами. А наслідки цього бачили хіба що близькі та рідні разом із нечисленними відвідувачами нелегальних «квартирних» імпрез.

До слова, за часів української незалежності не було жодної виставки сімдесятиків. І в тому – ще один козир мистецької події. Цей період є малодослідженим. А генерація негласно зветься забутою, бо загубилася між ілюзіями «відлиги» та несподіваною всездозволеністю перебудови.

Виставка, що розташувалася на дуже невеликому просторі, справ-

ляє враження надзвичайно розмаїтої. Ностальгічна атмосфера епохи паує в трьох музейних залах. За сюжетами, в яких дедалі частіше розмивається предметність, проступають символи та образи 1970-х. Штани-кльош. Джинси й жулика. «Боні М» та «АББА» з магнітофонної бобини. Хіпі. Кримплен. Висоцький. «Ворожі голоси» вночі із приймача під простирадлом. Пінгпонг в обідню перерву. Томатний сік із скляних конусів у продмазі...

Три зали – три теми: індустріалізація, місто, лабораторія художника. З-поміж майже сотні картин око обирає деякі за суб'єктивістським принципом «подобається – не подобається»: «Натюрморт із білою попільничкою» та «Колгоспне подвір'я» Владислава Мамсикова, «Вікно» Євгена Волобуєва, «Натюрморт із вазою» Валентина Реунова, «У ванній» Олексія Орябинського, «Місто будеться» Валерія Ласкаржевського, «Портрет комсомолки 20-х років Гальперіної» Михайла (Мойсея) Вайнштейна, «Кераміс-

ти» Галини Неледві, «Білий натюр-морт» і «Мікрорайон» Аркадія Чічкана, «Пляж» і «Нічний арешт» Віктора Зарецького...

Аби більше наблизитись до означеної епохи, організатори вдалися до такої собі гри: на десять днів (від початку експонування картин) повернули музеєві його попередню назву: «Державний музей українського образотворчого мистецтва». І, замінивши табличку на фасаді, ніби занурилися ретроспективним поглядом у далекі дні – такі непрості й такі дивовижні. Адже неможливо не відчувати дивовижності сущого, коли ти молодий і сповнений сил для творчості та протесту.

Утім, протест як реакція на конформізм (зокрема, й той протест, що полягає в докорінно інших принципах і формах самовираження) є звичним явищем для будь-якої генерації впродовж століть. У зв'язку з цим пригадується Камю, котрий ототожнював бунт із протестом проти смерті, а отже, вважав ознакою життя.

